

Bibliaóra – 2025. május 20.

Előfohász: „A királyi tisztviselő kérte őt: Uram, jöjj, mielőtt meghal a gyermekem! Jézus így válaszolt: Menj el, a te fiad él! Hitt az ember a szónak, amelyet Jézus mondott neki, és elindult. Még hazafelé tartott, amikor szembejöttek vele a szolgái a hírrel, hogy a gyermeke él. (Jn 4,49-51)!” Ámen.

Ének: 512. dicséret: „Szólsz hozzám Istenem...”

Előima: Magasztalunk és dicsőítünk téged, Istenünk, mert utánunk jöttél, megtaláltál minket, és kegyelmes kezeddel magadhoz emeltél bennünket. Köszönjük, hogy értékesnek, és ami a legfontosabb, a tiednek tartasz minket, és hogy szívünkben érezzük, hogy Te vagy a legcsodálatosabb és legmagasztosabb személy életünkben. Köszönjük, hogy Te betartod és beteljesíted ígéreteidet. Imádkozunk, hogy egész földi életünk a Tebeléd vetett bizalommal teljen. Egész lényünk Krisztusról énekeljen, Aki a világ világossága és életünk forrása. Kérünk, adj nekünk növekedést hitben és ebben a közösségben, miközben a Te segítségeddel járjuk az utunkat. Bízunk Benned, szeretettedben és segítségedben. Kérünk, add meg nekünk áldásodat ma, egyenként, hogy a Bibliaolvasás, az imádság és a Bibliatanulmányozás által érezhessük és lássuk, hogy értékesek vagyunk számodra, miközben szerves és élő közösséget alkotsz velünk. Ma mindent magunk mögött akarunk hagyni, és csak Rád szeretnénk koncentrálni. Add meg nekünk a türelmet, amelyre oly kétségbeesetten szükségünk van, és a Te kegyelmedet, amely örökké tart. Türelmetlenül várjuk, milyen tervet készítettél számunkra, szerető Atyánk, és kérjük, oszd meg velünk irgalmad gazdagságát Jézus Krisztus által, és Benne hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Ószövetségi alapige: Példabeszédek könyve 14. fejezet: *„Az asszonyi bölcsesség építi a házat, a bolondság pedig a maga kezével rombolja le. Aki egyenes úton jár, féli az Urat, de aki letéved útajairól, az megveti őt. A bolond szájából gőg sarjad, de a bölcseket megőrzi ajkuk. Ha nincsenek barmok, üres a jászol, de bő a termés, ha erős az ökör. Az igaz tanú nem hazudik, de a hamis tanú hazugságot beszél. Hiába keresi a csúfolódó a bölcsességet, az értelmes embernek azonban könnyű a megismerés. Térj ki az ostoba útjából, mert nem szerzel ajkáról tudást! Az okos azért bölcs, mert érti a dolgát, az ostobát pedig rászedi saját bolondsága. A bolondokat csúffá teszi a vétek, de a becsületes emberek közt jóakarát van. A szív ismeri a maga keserűségét, és örömébe sem avatkozhat idegen. A bűnösök háza népe kipusztul, de a becsületesek sátrának lakói virulni fognak. Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet. Nevetés közben is fájhat a szív, és az öröm vége is lehet bánat. A romlott szívű azt kapja, amit megérdemel, meg a jó ember is tettei gyümölcsét. A tapasztalatlan mindent elhisz, de az okos vigyáz a lépésére. A bölcs fél a*

rossztól, és elkerüli, az ostoba féktelen és elbizakodott. A hirtelen haragú bolondságot követ el, és az alattomos embert gyűlölik. Bolondságot örökölnék az együgyűek, az okosakat pedig tudás ékesíti. Le fognak borulni a rosszak a jók előtt, és a bűnösök az igaz ember kapuja előtt. A szegényt még barátja is gyűlöli, de a gazdagot sokan szeretik. Aki megveti felebarátját, vétkezik, de aki az alázatosokon könyörül, boldog lesz. Tévelyegnek, akik rosszat akarnak, a szeretet és a hűség pedig jót akar. Minden munkának megvan a maga haszna, de akinek csak a szája jár, az ínségbe jut. A bölcseknek koronája a gazdagság, de az ostobák bolondsága csak bolondság. Életeket ment meg az igaz tanú, de aki hazugságot beszél, az csaló. Aki az Urat féli, annak erős oltalma van, fiainak is menedéke lesz az. Az Úrnak félelme az élet forrása a halál csapdáinak kikerülésére. Nagy nép ad a királynak méltóságot, de ha elfogy a nemzet, elvesz az uralkodó is. A türelmes ember telve értelemmel, a türelmetlen pedig bolondnak bizonyul. A szelíd szív élteti a testet, az indulat viszont rothasztja a csontokat. Aki elnyomja a nincstelent, gyalázza Alkotóját, aki pedig könyörül a szegényen, az dicsőíti. A maga gonoszsága miatt bukik el a bűnös, de vigaszt kap az igaz, ha halálán van is. Az értelmes ember szívében bölcsesség lakik, de az is kitudódik, hogy mi van az ostobákéban. Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatokra van a nemzeteknek. Jóindulattal van a király az értelmes szolga iránt, de haragja sújtja a haszontalant."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1.vers: A Példabeszédek könyve nagyon sokat elmélkedik az asszony küldetésén, aki fontos szerepet tölt be a családi tűzhely építésében. Meglepő, hogy Salamon is a lelki ház építését emeli ki és a családi viszonyok ápolását, nem pedig a háztartás vezetését. Különös asszonyi bölcsességről és mély tapasztalatról olvasunk ebben a versben. De az az asszony, aki nem figyel Isten bölcsességére és vezetésére, nem tartja magát az Úr áldásos útjaihoz, saját gondolkodásával szinte feldarabolja családját, mint az ebédre szánt húst.

3-5. versek: Az istenfélelem a megoldás mindenre, mert egyedül Isten az alapja a bölcsességnek, hiszen Ő őszintén, Fiában emberi alakot öltve és emberi módon hozzánk lehajolva, az igazság és az igazságos cselekedetei által végzi minden napos szolgálatát. Aki azonban csak a mellékutak és zsákutcák mentén halad, nemcsak az emberek előtt veszíti el hitelét, de megsérti Teremtőjét is. Aki többet gondolkodik annál, mint sem ráhagyatkozna az Úrra, csak göggjével és agyafúrt természetével akar túljárni mások eszén. Elfelejtí, hogy nem önmagát kell építenie, hanem az Urat és felebarátját szeretni. Isten igazsága és szavának teljessége arra sarkal bennünket, hogy ezek által védekezzünk. A lusta ember és az értelmetlen gazda semmit sem kölcsönöz, de házában hiába van nagy gazdagság, olyan mint Nábál (ld. ISám 25), hiszen elvesz mindene, életét pedig

visszakéri Ő, Aki megajándékozta vele. (ld. Lk 12,13-21) Az istentelen ostobaságot kerülje mindenki, mert ezt jelenti Nábál neve. Okosan gazdálkodni az tud, aki a földjét megműveli, gondozza, és így tesz nagy haszonra szert. Ezáltal épülnek a szép és természetesen kialakult emberi kapcsolatok, melyeknek egyetlen alapjuk lehet, az Isten igazsága, mert az Ő szava megáll mindörökké Luther Márton szerint is. (ld. RÉ 171. dicséret)

6-9. versek: Aki gúnyolódik és csúfolódik, szépen kidolgozhatta saját védőbeszédét, de saját magát előre nyomuló természete elárulja és romba dönti. A gondolati háló megépítése, szépen felépített és rendszerezett beszéd nem elég az Úr áldásához. Ábrahám nem az Úr áldását akarta birtokolni, hanem áldássá akarta tenni személyét Isten. (ld. IMóz 12) Milyen nagy különbség: áldás leszel, az nem ugyanaz, mint az Úr áldását birtokolni. Az igazi bölcsesség egyszerű és gyermeki odaadásban testesül meg és mindig Istenre figyel. Ezért védi az Úr az embert a fecsegéstől, az üres beszédűek közösségétől, mert tőlük nem lehet semmit sem hallani, de az az ember, Aki Istenre bízta életét, az célba ér az Úr éltető szava által. Minden tette Isten beszéde szerint valósul meg. De, aki mások hazugságára épít, önmagát teszi etalonná, soha nem ér el semmit, mert nem az örök életre vezető ösvényen halad. Ezért fontos egyedül Isten Igéje alapján az önismeret. Saját vétkeim és bűneim beismerése csak az Úr által lehetséges. Ahol az ember csak legyint a bűn felett, ott csak nevetgélés, teljes könnyedség van, nincs komoly bűnbánat és Isten-ember viszonylatában arcátlan viselkedés tanúsítanak. De, ahol bűnvallás van tiszta és mély őszinteséggel, ott az emberek között növekszik a megértés és a kölcsönösség és Istennek tetszik ez a közösségi életforma. Erre mond Fiában az Úr Jézus Krisztusban igent és áment. Benne megbocsátja minden elkövetett és meggondolt bűnöket.

10-12. versei: Az ember legnagyobb mélységei és magasságai mindenki előtt rejtve vannak. Bensőnket egyedül az Úr ismeri. Nem jó ezek ellen a küzdelmes napok ellen rugódozni. A legnagyobb küzdelmeket mások nélkül vívjuk és önmagunk irányában folytatjuk. Minden hiábavaló akkor, ha önmagunkra építjük. A nagy ház, a birtok, a vagyon nem tart meg. Ezekkel szemben értékesebb a piciny hajlék, a sátor, hiszen ahol Isten akaratát teljesítik, ott az Úr áldása megnyugszik a házon és azok lakóin. Ezért nem szabad a saját elgondolásainkra hagyatkoznunk és önmagunk akaratát érvényesítnünk. Isten bölcsessége egyszeri és tökéletes, az emberi tanítás sokféle, olyan mint a hajó iránytű nélkül, hiszen cél nélkül bolyong a vizen és ismeretlen felé tart.

13-16. versei: Az ember legnagyobb fájdalmai észrevehetetlenek. Álcázzuk fájdalmunkat. Arctalan kifejezésekkel inkább a mosoly árnyaltabb formáját vesszük fel. Hiszen az ember hamis örömbé menekül akkor, amikor fájdalma van.

De ennek az örömnak a vége a gyász és a sírás, amely reményvesztetté zsugorodik. Nincs kiút. Önmarcangolás. Öngyilkosság. Önkezével vet véget életének. Hány hasonló hír jelenik meg nap mint nap a hírportálokon. Akik a törvénytől elhajoltak, így végzik. A rossz életvitel annak mindennapi gyakorlata tönkre teszi az embert. Mindenki a maga terhét hordja, pedig Pál apostol nem ezt ajánlja (Gal 6,5). A jó ember – ha van ilyen –, saját cselekedeteinek a gyümölcséből táplálkozik. Ezért értelmesebb, jellemesebb életet él az egyszerűségben gyönyörködő lélek. A szív indulata a meghatározó. Miből indul ki a szív? Minek és kinek a központja az én szívem? Elgondolkodunk a saját döntéseinken? Odaállunk Isten elé? Megérett bennünk minden döntésünk következménye? A bölcsek ugyanis félik az Urat és nem vállalnak semmi közösséget a rosszak végrehajtó hatalmával, még akkor is, ha teljes magabiztossággal állítják, hogy ügyük nyereséges.

17-19. versek: Istenünk azonban nagyon hosszútűró és végtelenül türelmes, éppen ezért az ember tette legyen mindig hozzá hasonló. Aki mindenről önkényesen dönt, és elhamarkodottan cselekszik, Isten törvényeit nem veszi figyelembe, az elvész. Bizonyára az együgyű ember se akarja mindenkor a rosszat, jól gondolta, csak rosszul sült el. Mégis nem fogja fel, hogy ezzel mások rossz cselekedeteit írja alá. Aki azonban igazán és őszintén vágyik Isten igaz voltára, igaz ismeretre jut, ami az életet nem kockáztatja, hanem védi. Ez a kegyelem igéivel való erősítése a léleknek. A rossz szándék végül úgy is meg lesz semmisítve és el lesz ítélve. Itt a Biblia a végső ítéletre utal, a menny győzelmére. Ez nagy akadályok és egy hatalmas áldozat, lemondás által valósult. Isten mondott le mindenéről, hogy felépítse a holnapot. Nemet mondott gyermekére, hogy sokakat gyermekeivé fogadjon. A jóért való harc nem küzdelemmentes, aki ezt nem látja be, halott önmagában. Az igazság kapuja annak a háznak az ajtaja, ahol az Úr akarata érvényre jut nem kényszerből, mert muszáj, hanem szeretetből és hálából, hiszen a tönkrement hajótöröttek kategóriájába tartozunk, akiknek Isten sokat megbocsátott és mi mindig csak könyöröghetünk kegyelme kiadásáért. (ld. Lk 16,24)

20-23. versek: Sok a barátod, ha megvan mindened, de kevés az együttérző, amikor neked van nagy problémád. Ezt élte át a tékozló fiú, amikor idegenbe költözött és megváltozott a sorsa. Tudjuk-e értékelni az életünket? Egy értéke lehet, az Istennel való igaz és hamisíthatatlan közösség. Engedelmisség szavának. Mire támaszkodhatunk igazán? Kire alapozhatunk? A szegényt ki védi? Jézus erről így beszél: *„Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten országa (Lk 6,20).”* De aki Istenhez nem tud helyesen viszonyulni, embertársait sem becsüli. Segíteni a bajbajutottakon. Megmenti a lelkeket. Ott állni a szegények mellett. Bátorítani és vigasztalni. Tudunk szeretettel azonosulni a betegekkel, a

fájdalmat hordozókkal, a nélkülözőkkel? Isten azonosult teljesen velünk, nekünk hogy megy? Vannak, akik a rosszat szövögetik, de azok csak magukat barikádozzák be, sőt tévelyegnek. A rossz ártó hatalma nyilvánvaló. Bűnőzz minden téren! – ez a szlogen De ahol jót cselekszik az ember, igazán óhajtja Isten könyörületét és hűségét. Ezért nem elég csak kritizálni és beszélni, hiszen annak nincsen hatása. Nagy erőfeszítéseket kell tenni azért, hogy a jó győzedelmeskedjen. Beszélni kell Isten dolgairól, hiszen az egyedül jó, az Úr. Isten áldása ott hat, ahol akarják, hogy kiáradjon. Éppen ezért nem sziszifuszi munka a jóról beszélni, „járatni kell a szánkat, és lépni kell az ügyben”, mert Jézusnak igaza van: *„De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján (Mt 12,36).”*

24-27. versek: A bölcsék gazdagsága mindenkor jó és hasznos dolgokra legyen felhasználva. Az élet akkor nyer igazán értelmet. Azok, akik saját gazdagságukat Istennel szemben határozzák meg, elvesznek, nincs alapja az életüknek, sőt, hiábavaló dolgokat kergetnek. A jó és megbízható tanú életet ment, harcol az igazságért, és védelmezi azt a gonoszokkal szemben. A hamisság és a hazugság hitszegést és ámulást jelent. Aki azonban Istent féli, abban a bizonyosságban élhet, hogy az Úr az ő védelmezője. Fiait megőrzi, gyermekeit pártfogolja, hiszen népét örökségül választotta (ld. VMóz 32,6; Ézs 63,16). Az igaz élet forrása az istenfélelem lehet. Az ember engedetlenségével és könnyelműségével csapdába esik, amelynek a vége a kegyetlen halál, amely ellenség Pál apostol szerint (ld. IKor 15,26) és úgy is lép fel.

28-31. versek: A király pártfogása nem a pártoskodók sorozatos ellenségeskedéseitől lesz megnyerő, hanem akkor uralkodik helyesen, ha Isten törvényére alapoz. A király önkétesei semmit sem érnek, ha nem Isten áll az oldalán. Ámulás lesz jelen ott, ahol Isten védő karja nem épít. Amelyik uralkodó csak haragszik, hibát hibára halmoz, de a szeretetből fakadó türelem épít és arra a reménységre mutat, hogy Isten hatalma megnyilvánul. (ld. IKor 13,7), hiszen Ő képes a gyengét megerősíteni és a szegényt meggazdagítani. A békés szív örömben hajlik, nem személyére tekint, és nem is az előítéleteire hallgat, sőt nem is irigykedik, mert egyedül az Úrtól jövő békesség előrevisz. „Ép testben, ép hogy élek” – című életfejezetek arra sarkalnak, hogy csak a test a fontos, a lélek elvész. Az akarat megöl minden szeretetet, a vágy kiöl minden megértést. Nem kell a szegényeket megvetni, Isten velük azonosul, és könyörülete teljes lesz azok életében, akiknek semmilyük sincs.

32-35. versek: Mindenki, akit akarata hajt, elvész. Aki csak magát nézi és mindenütt érvényesülni akar, erejében bízva és reménykedve, csak rosszat tervez.

Az igazságos élet menedékre talál Istenben. Belőle él. Nála keres oltalmat. Hiszen az igazi bölcsesség nem keres kifogásokat, nem is várja el a vállveregetést, sőt nem is ünnepeleti magát, hanem szívébe rejti annak a beszédét, aki életre hívta. Minden társadalomnak el kell ismernie Isten hatalmát és annak alávetni magát. Nincs olyan nemzet, amely különálló, egyedi, nem a dzsungel-törvények uralkodnak, erősebb nyer, nem a gúnyolódók élnek és maradnak fenn, a norma normans ma is Isten Igéje, éltető szava, útmutatása. Aki az igazság ellen fellép, és az igazságosság ellen harcol, saját népét üti arcul, mint egykor a főpap szolgája Jézust. Miniszterek, állami tisztségviselők, királyok és uralkodók, akik megfontoltan döntenek, odafigyelve építkeznek, megbecsülik alattvalóikat és közvetlen munkatársaikat. A Biblia azonban tudja és nekünk is tudnunk kell, hogy a király nem mindig bölcs. (ld. Préd 4,13) és épp ezért, aki maga választja ki tanácsadóit rosszul is dönthet. (ld. IKir 12,6.8)

Közének: 346. dicséret 1. verse: „Győzhetetlen, én köszálom...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott II. levele 12. rész 11-21. versei: *„Esztelenné lettem: ti kényszerítettetek rá. Nektek kellett volna ugyanis engem ajánlanotok, hiszen semmivel nem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is. Apostolságom ismertetőjegyei a teljes állhatatosságban, a jelekben, a csodákban és az isteni erőkben nyilvánultak meg közöttetek. Mert mi az, amiben a többi gyülekezethez képest hátrányba kerültetek, hacsak az nem, hogy én magam nem voltam terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot! Ímé, most kész vagyok harmadszor is elmenni hozzátok, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a titeket, hanem titeket magatokat kereslek. Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, sőt magamat is feláldozom értetek. Ha én titeket ennyire szeretlek, ti kevésbé szerettek engem? Ám legyen: én nem voltam terhetekre, de ravasz ember lévén, csellel fogtalak meg titeket. Vagy valamelyik küldöttem révén csaltalak meg titeket? Megkértem Tituszt, és vele együtt küldtem el azt a testvért is. Csak nem Titusz csalt meg titeket? Nem ugyanazon Lélek szerint jártunk? Nem ugyanazokon a nyomokon? Régóta azt gondolhatjátok, hogy mentegetőzőnk előttetek. Mi azonban Isten színe előtt Krisztusban beszélünk, mindezt pedig, szeretteim, a ti épülésetekre. Mert félek, hogy amikor megérkezem, nem olyanoknak találalak titeket, mint szeretnélek, és ti is olyannak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek. Félek, hogy viszálykodás, irigység, harag, önzés, rágalmazás, vádaskodás, gőg, pártoskodás lesz közöttetek, úgyhogy amikor odamegyek, ismét megaláz engem az én Istenem nálatok, és megsíratok sokakat azok közül, akik korábban vétkeztek, és nem tértek meg abból a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongásból, amelyet elkövettek.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

11-13. versek: Pál apostol beismeri, – amit már többször is hangsúlyozott –, hogy teljesen esztelenné vált, a kialakult helyzet miatt. A korinthusiak viselkedése erre kényszerítette őket, hiszen nem védtek meg őt kellőképpen. Pál apostol egyáltalán nem kisebb erővel bír, mint ellenfelei, akiket „szuperapostoloknak” (IIKor 11,5) nevez. Ő senkinek, sőt semminek ítéli önmagát, ezzel utalva ellenségei támadásaira. Pál mindenét Isten kegyelmének tulajdonítja (ld. IKor 15,10). Önmagam értékelése fontos. Önértékelés. Ön magam teljes megvetése. Aki magát valakinek tartja, önmagát csalja meg. Tudatosan tekintsünk Istenre, amikor rólunk van szó. Ne nagyítsunk. Ne erőszakoskodjunk. Ne bántsunk. Ne értékeljünk. Tekintsünk Istenre. Pál apostol Krisztus apostola, nem önmaga hirdetője. Minden türelmét tőle nyerte. Amikor ki kell tartania, Jézusra néz. Amikor tovább kell haladnia az úton, Krisztusra tekint. Amikor életet kell plántálnia, Vele teszi. Az apostol csak Jézus tetteire nézhet, Akit Isten rendelt mellénk. Ezt pedig hatalommal kell hirdetnie. Isten hatalmas tettei vannak rábízva, nem az emberről prédikál. Igazi apostol. Az Ószövetségben az igazi próféta az volt, aki Istenre támaszkodott. Jézus csodáit is a Belzebubnak nyilvánították. Milyen hatalommal cselekszed ezeket? (ld. Mk 13,22; Jel 13,13) Pál apostol nem hatalomra apellál, hanem éppen saját gyengeségére, amely Isten hatalma által megnyilvánul. Pál apostol védőbeszéde azzal a kihívással ér véget, hogy a korinthusiak gondolják meg és mondják meg neki, hogy mivel rövidítette meg őket, amit másoknak megadott. Mindent elutasított, amit tőlük kapott. Nem követett el semmi kihágást. Nincs mit felróni neki. Vádolják? Hát vádolják! Panaszt emelnek ellene? Hát tegyék! Kemény velünk? Inkább esztelenné lett, mert annyira szereti őket. Saját értékéről és az ő adományaikról is inkább lemond, a semmibe menekül, önmagát is semminek titulálja, mert mindent Istentől nyert. (ld. IKor 4,7) A korinthusiak látják a jeleket, számolhatnak velük, és érezhetik is hatását. Pál visszafogott, mint Jézus vádlói előtt, hiszen a hit nem csodákban testesült meg. A hit Isten ajándéka.

14-21. versek: Pál apostolt nagyon zavarja a kialakult helyzet, de minden helyzetre válasz Isten szava. Minden vád és minden gyanakvás, amit Korinthusban Pál apostol személye ellen felhoznak, arra sarkal bennünket, hogy megvizsgáljuk saját viselkedésünket az emberekkel szemben. Van bennünk olyan készség, mint Pál apostolban, aki nem önmagát ajánlja, de másoknak osztja szét önmagát. Van bennünk készség arra, hogy minden vád és gyanakvás ellenére önmagunkat szétosztjuk, másoknak ajánljuk szolgálatunkat és nem a sikereket hajhásszuk, a taps után áhítozunk, nem a megbecsülés érdekel, nem a tisztség és a rang vonz, hanem a szolgálatban való helytállás. Jézusnak igaza van és ez alapján értékeljük önmagunkat is: *„Óvakodjatok az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járni, és szívesen veszik a köszöntéseket a tereken, szeretnek a*

zsinagógákban a főhelyeken ülni és a lakomákon az asztalfőn, akik felemésztik az özvegyek házát, és színlelésből hosszan imádkoznak. Ezekre vár a legsúlyosabb ítélet (Lk 20,45-47)." Jézus ellenben másképp szolgál: *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok (IIKor 8,9)."* Pál apostolnak nem csodálkoznia kell a kialakult helyzeten, hanem úgy kell helytállnia, mint ahogyan a Krisztus-himnuszban a filippibelieknek megfogalmazta. (ld. Fil 2,6-11) Krisztushoz csak úgy tartozik, ha Őt teljes mértékben kiábrázolja ebben az esetben is. Ezért mi nem lehetünk okai mások vádaskodásának. Ezért mi nem lehetünk alanyai mások vagdalkozásainak, úgy kell eljárunk, mint a töredelmes szívű Jézus, Aki alázattal és türelemmel viselte a korbácsütéseket és nem nyitotta ki száját. Az apostoli bölcs szolgálat akkor teljes, ha Krisztusra alapozódik. Ha nekünk is olyan a sorsunk, mint Pál apostolnak Korinthusban, ne csodálkozzunk rajta, mert aki Krisztust képviseli, áldott eszköze akar lenni Küldőjének. Csak Krisztusról tudni egy közösségben, áldás. Pál apostol megérti, hogy a korinthusiak önmagukat védik, de Pál apostol nem védekezik. Szinte megesküszik, hogy nem akar rosszat. Felelősséget vállal a közösségért Isten előtt és tudatában van annak, hogy a korinthusiak Isten népét alkotják. Szereteteknek nevezi őket, mert Krisztusban minden az övék. Nem vitatja a gyülekezet Krisztus-voltát. Isten házát akarja építeni, az Úr hajlékát akarja szolgálni. Ezért megerősíti harmadik jöveteléről a közösséget, és azért aggódik, hogy senki nem fogja vele keresni a közösséget. A bűn, amely a közösségben jelen van, szinte eltolja, eltaszítja a keresztyéneket egymástól. Pál apostol azonban ír, üzen, felvilágosítja őket, figyelmezteti őket, szolgatársakat küld és vár magához vissza, híreket akar róluk, hogy miként élnek és vannak jelen a nagy korinthusi tengerben. Mennyire elveszettek és milyen szilárd a hitük. Nem elutasítja őket, hanem keresi. Minden elutasítás ellenére könnyekkel közli az áldásokat. Fél attól, hogy megalázzák. Fél attól, hogy kigúnyolják. Fél attól, hogy megbélyegzik. Nem kell úgy viselkedni senkivel, mint a pogányokkal. A keresztség előtti bűnöket le kell vetni, mégpedig újból és újból. Apostol fél, aggódik, úgy ahogyan Jézus aggódik és sír Jeruzsálem felett. Isten felelősséget vár tőlünk is.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak, népem fejedelmének: Így szól az Úr, ősatyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyezettél. Meggyógyítalak, három nap múlva már fölmehetsz az Úr házába (IIKir 20,5).” Ámen.

Ének: 119. zsoltár 21-24.versei: „Forduljon hozzám, Uram, kegyelmed,...”